

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนทัศน์เรื่องความหมายเป็นมนทัศน์สำคัญประการหนึ่งในปรัชญาภาษา ปรัชญาภาษามุ่งศึกษาและวิเคราะห์ ความหมายและเกณฑ์ตัดสินการมีความหมายของถ้อยคำ หลายทัศนะพยายามตอบปัญหาดังกล่าว เช่น ทัศนะที่คิดว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างผู้ใช้ภาษา ถ้าผู้ใช้ภาษาสามารถใช้ถ้อยคำหนึ่งสื่อสารระหว่างกันได้ นั่นเท่ากับว่าถ้อยคำนั้นมีความหมาย เกณฑ์ของความหมายจะขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของผู้ใช้ภาษาเองหรือชุมชนใดชุมชนหนึ่ง ซึ่งเกณฑ์ดังกล่าวไม่ได้เป็นอิสระจากตัวความหมาย ทำให้ความหมายเป็นเรื่องที่กำหนดขึ้นเอง (arbitrary) และทัศนะดังกล่าวไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับโลกหรือความเป็นจริง (reality) ได้ เนื่องจากความหมายเป็นเพียงเรื่องของการนำไปใช้ได้ (practical) เท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงที่เป็นอิสระแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตามมีทัศนะอีกทัศนะหนึ่งเห็นว่า ภาษาแสดงความเป็นจริงบางประการ ภาษามีความสัมพันธ์กับโลกในลักษณะที่ภาษาบ่งถึงโลก ความหมายในทัศนะนี้จึงหมายถึงวัตถุที่ถ้อยคำบ่งถึง อาจกล่าวได้ว่าเกณฑ์ของความหมายคือวัตถุหรือความเป็นจริง ซึ่งเป็นอิสระจากผู้ใช้ภาษา ทำให้ความหมายไม่ได้เป็นสิ่งที่ผู้ใช้ภาษากำหนดขึ้นเอง แต่มีลักษณะภววิสัย (objective) และผู้ใช้ภาษาสามารถเข้าใจความหมายของถ้อยคำหนึ่งร่วมกันได้ ในกรณีเช่นนี้จะเห็นว่าโลกมีความสำคัญตรงที่ โลกเป็นเกณฑ์ของความหมายที่เป็นอิสระจากผู้ใช้ภาษา ความหมายจึงมีลักษณะภววิสัย

นอกจากภาษาจะสัมพันธ์กับโลกแล้ว ภาษายังสัมพันธ์กับผู้ใช้ภาษาในลักษณะที่แสดงความคิดของผู้ใช้ภาษา ความคิดดังกล่าวไม่ใช่ความคิดเกี่ยวกับอะไรก็ตามที่ผู้ใช้ภาษากำหนดขึ้นเอง แต่เป็นความคิดเกี่ยวกับวัตถุที่ถ้อยคำบ่งถึง ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดโดยโลก อาจกล่าวได้ว่าโลกเป็นเกณฑ์สำหรับความคิดเช่นเดียวกันกับที่เป็นเกณฑ์ของความหมาย

ที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่า คำอธิบายความหมายที่สามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลกได้นั้นมีความสำคัญ เพราะความเป็นอิสระของโลกเป็นเงื่อนไขจำเป็นของความเป็นภววิสัยของความหมาย ส่วนผู้ใช้ภาษาเป็นเงื่อนไขจำเป็นของการมีความคิด ความคิดที่มีเนื้อหาหรือความหมาย ย่อมต้องเกี่ยวกับโลก หากความคิดไม่เกี่ยวกับ

สิ่งใด ก็ไม่อาจเรียกได้ว่าความคิดนั้นมีเนื้อหาหรือความหมายแต่อย่างใด ผู้เขียนจึงคิดว่า คำอธิบายความหมายที่เหมาะสมควรอธิบายความสัมพันธ์ดังกล่าวได้อย่างครบถ้วน

ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ (empty name) หมายถึงชื่อที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งใด หรือสิ่งที่ชื่อบ่งถึงไม่มีอยู่ เช่น ชื่อ “วัลคัน” (Vulcan) หมายถึงดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธกับดวงอาทิตย์ ซึ่งดาวเคราะห์ดังกล่าวไม่ได้มีอยู่จริง นอกจากนี้ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับยังรวมถึงคำบรรยายชี้เฉพาะ (definite description) ที่ไม่มีสิ่งเฉพาะซึ่งเป็นไปตามเนื้อหาของคำบรรยายนั้น เช่น คำบรรยายชี้เฉพาะ “อนุกรมคอนเวอร์เจนท์ที่ลู่เข้าช้าที่สุด”¹ อย่างไรก็ตามชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับอาจถูกแบ่งตามบริบทที่มีชื่อนั้นออกเป็นชื่อที่ไม่ได้อยู่ในเรื่องแต่ง (non-fictional name) เช่น ชื่อ “วัลคัน” และชื่อในเรื่องแต่ง (fictional name) เช่น ชื่อ “แฮมเล็ต” เป็นต้น

ปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นปัญหาเกี่ยวกับการมีความหมายของถ้อยคำที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งที่มีอยู่จริง ปัญหานี้เกิดจากทฤษฎีความหมายแบบทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรง (direct-reference theory) ที่เห็นว่าหน้าที่เพียงประการเดียวของชื่อเฉพาะคือการบ่งถึงสิ่งเฉพาะ และสิ่งเฉพาะดังกล่าวถือเป็นความหมายของชื่อเฉพาะนั้น² สำหรับทฤษฎีการบ่งถึงโดยตรง ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับเป็นถ้อยคำที่ไม่มีความหมาย และประโยคที่มีถ้อยคำประเภทนี้เป็นส่วนประกอบจะเป็นประโยคที่ไม่มีความหมายเช่นกัน นอกจากนี้ประโยคดังกล่าวยังไม่สามารถแสดงประพจน์ใดๆ ทำให้เราไม่สามารถกำหนดค่าความจริง หรือรู้ค่าความจริงของประโยคนั้นได้ อาจกล่าวได้ว่าประโยคดังกล่าวไม่มีค่าความจริง และการที่ประโยคไม่มีค่าความจริงนั้นอาจเข้าใจได้ว่าประโยคไม่ได้แทนความเป็นจริงหรือโลก แต่จะพบว่าเราสามารถเข้าใจประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับได้ เช่น ประโยค “วัลคันไม่มีอยู่” ว่าเป็นการปฏิเสธการมีอยู่ของดาวเคราะห์ที่อยู่ระหว่างดาวพุธกับดวงอาทิตย์ที่เรียกว่า “วัลคัน” ประโยคดังกล่าวยังคงเป็นประโยคที่กล่าวถึงโลกภายนอกในลักษณะที่ปฏิเสธการมีอยู่ของดาวเคราะห์วัลคัน

อย่างไรก็ตามความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีหลายแนวทางขึ้นอยู่กับว่าทฤษฎีความหมายนั้น อธิบายความหมายของชื่อเฉพาะอย่างไร เช่น ทฤษฎีการบ่งถึง (referential theory) ที่คิดว่าชื่อเฉพาะคือ ถ้อยคำที่บ่งถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง ซึ่ง

¹ Gottlob Frege, “On Sinn and Bedeutung,” in *The Frege Reader*, ed. Michael Beaney (Oxford: Blackwell, 1997), p. 153. จากข้อความว่า “the least rapidly convergent series”

² David Braun, “Empty Names,” *Nous* 27 (December 1993): 450.

ความหมายของชื่อดังกล่าวได้แก่สิ่งเฉพาะที่ชื่อนั้นบ่งถึง* ทำให้ทฤษฎีดังกล่าวเข้าใจชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่าไม่ใช่ชื่อเฉพาะ และเป็นถ้อยคำที่ไม่มีมีความหมาย ส่วนทฤษฎีคำบรรยาย (theory of description) คิดว่าชื่อเฉพาะทั่วไป เช่น ชื่อ "จุฬาลงกรณ์" ไม่ใช่ชื่อเฉพาะที่แท้จริง แต่เป็นรูปย่อของคำบรรยายที่เฉพาะบางอย่างที่เชื่อมโยงกับชื่อนั้น³ และถือว่าชื่อดังกล่าวไม่ใช่ถ้อยคำบ่งถึงสิ่ง (referring expression) สำหรับทฤษฎีคำบรรยาย ความหมายของถ้อยคำจึงไม่ใช่วัตถุที่ถ้อยคำบ่งถึง แต่เป็นคำบรรยายที่เฉพาะที่เชื่อมโยงกับถ้อยคำนั้น ดังนั้นชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับสำหรับทฤษฎีนี้ จึงเป็นถ้อยคำที่มีความหมาย แม้ว่าถ้อยคำดังกล่าวไม่ได้บ่งถึงวัตถุเฉพาะใด

กอทท์ลอบ เฟรเก้ (Gottlob Frege) เป็นผู้หนึ่งที่เสนอแนวทางการทำความเข้าใจเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับไว้อย่างชัดเจน โดยกล่าวถึงมโนทัศน์เรื่องอรรถสาร** และสิ่งที่ถูกบ่งถึง (sense and reference) ว่า ถ้อยคำต่างๆ นอกจากมีความหมายที่เป็นวัตถุหรือสิ่งที่ถูกบ่งถึงแล้ว ถ้อยคำเหล่านั้นยังคงมีความหมายอีกประการหนึ่งได้แก่ ความหมายที่เป็นอรรถสารหรือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง (modes of presentation of reference) เฟรเก้กล่าวว่า อรรถสารเป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างวัตถุภายนอกกับมโนภาพ (idea) ของเรา⁴ แต่อรรถสารไม่ได้มีลักษณะเหมือนกับมโนภาพ กล่าวคือ อรรถสารมีลักษณะภาววิสัย (objective) ในแง่ที่ผู้รับรู้หลายคนสามารถเข้าใจอรรถสาร หรือเข้าใจรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุร่วมกันได้ ในขณะที่มโนภาพเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับการรับรู้ของผู้รับรู้แต่ละบุคคล หรือมีลักษณะเป็นอัตวิสัย (subjective) จากลักษณะดังกล่าวจะเห็นว่าอรรถสารไม่ได้เป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับมโนภาพของเรา แต่เป็นสิ่งที่เรารู้ซึ่งเกิดขึ้นจากวัตถุที่เผยแพร่รูปแบบการแสดงตัวในแง่มุมมองต่างๆ ต่อการรับรู้ของเรา ทำให้เราสามารถมีความเข้าใจต่อวัตถุหนึ่งในลักษณะที่แตกต่างกันได้

เฟรเก้อธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่าเป็นถ้อยคำที่มีอรรถสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง (sense without reference) สำหรับการพิจารณาประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เฟรเก้

* แนวคิดดังกล่าวปรากฏอยู่ในงานของ John Stuart Mill, *A System of Logic, Ratiocinative and Inductive : Being a connected view of the Principles of Evidence, and the Methods of Scientific Investigation* (London: Longman, 1970)

³ Bertrand Russell, "The Philosophy of Logical Atomism," in *Logic and Knowledge*, ed. Robert C. Marsh (London: George Allen & Unwin, 1971), p. 200.

** ผู้เขียนใช้คำว่า "อรรถสาร" หมายถึง sense ตามการใช้ของอาจารย์ ดร. กนิษฐ ศิริจันทร์ ดู กนิษฐ ศิริจันทร์, "ความสำคัญของมโนทัศน์ 'ความเจียม' ในปรัชญาของวิตต์เกนสไตน์," *วารสารสมาคมปรัชญาและศาสนาแห่งประเทศไทย* 1 (กันยายน 2549): 72 - 101.

⁴ Gottlob Frege, "On Sinn and Bedeutung," in *The Frege Reader*, p. 154.

อาศัยหลักการประกอบกันของประโยค (principle of compositionality) ที่ว่า ความหมายของประโยคประกอบขึ้นจากความหมายของคำที่เป็นส่วนประกอบย่อยของประโยคนั้นเป็นหลัก โดยอธิบายว่า ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับถือเป็นประโยคที่ไม่มี ความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึงหรือไม่มีค่าความจริง แต่ประโยคดังกล่าวยังคงมีความหมายที่เป็นอรรถสารซึ่งได้แก่ "ความคิด" (thought) ที่ประโยคแสดงออกมา สรุปคือ เฟรเก้เสนอความเข้าใจเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับว่าชื่อดังกล่าวมีความหมายระดับอรรถสาร ทำให้ประโยคที่ประกอบด้วยชื่อนั้นมีความหมายระดับอรรถสารหรือความคิดเช่นกัน แม้ว่าประโยคนั้นจะไม่มีค่าความจริง

ผู้เขียนคิดว่าทัศนะของเฟรเก้มีปัญหาสองประการได้แก่ ประการแรกคือการไม่สามารถอธิบายความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง หรือค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เพราะชื่อที่อยู่ในประโยคดังกล่าวไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง ประโยคนั้นจึงไม่มีค่าความจริง เช่นกันตามหลักการประกอบกันของประโยค ประการที่สองคือความขัดแย้งภายในทัศนะของเฟรเก้ สำหรับเฟรเก้ อรรถสารหมายถึงรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง ซึ่งมีลักษณะต้องการวัตถุ นั่นหมายความว่า ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับซึ่งไม่มีวัตถุที่ถูกบ่งถึงจะไม่มี ความหมายระดับอรรถสาร และประโยคที่ประกอบด้วยชื่อดังกล่าวจะไม่แสดงความคิดเช่นกัน แต่อย่างไรก็ตาม เฟรเก้อธิบายว่าชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับมีความหมายระดับอรรถสาร และประโยคที่มีชื่อนั้นแสดงความคิดที่เรียกว่า "ความคิดปลอม" (mock thought) จะเห็นได้ว่าการอธิบายเช่นนี้แสดงให้เห็นความขัดแย้งภายในทัศนะของเฟรเก้เองระหว่าง ความเข้าใจว่าอรรถสารคือรูปแบบการแสดงตัวของวัตถุที่ถูกบ่งถึง กับวิธีการอธิบายชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับและประโยคที่ประกอบด้วยชื่อดังกล่าวว่ามี ความหมายระดับอรรถสาร และแสดงความคิดปลอมได้

อย่างไรก็ตาม ลักษณะเด่นประการหนึ่งของทัศนะของเฟรเก้คือ การให้ความสำคัญแก่ มิติทางความหมายสองด้านควบคู่กัน ได้แก่ ด้านที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้งาน และด้านที่เกี่ยวข้องกับ วัตถุที่ชื่อบ่งถึง ลักษณะดังกล่าวแสดงนัยสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ผู้ใช้งาน (ความคิด) และวัตถุ (โลก) ผู้เขียนจึงคิดว่าการคงความคิดหลักของเฟรเก้ไว้ น่าจะทำให้เกิด ความเข้าใจเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่เหมาะสม เพราะสามารถอธิบายความสัมพันธ์ ดังกล่าวได้

ผู้เขียนจะศึกษาข้อถกเถียงเกี่ยวกับความคิดเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทฤษฎี ความหมายแบบเฟรเก้ใหม่ (neo-Fregean) แม้ว่าข้อถกเถียงเหล่านั้นอาจไม่ได้วิเคราะห์ปัญหา ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับลงไป ในรายละเอียดโดยตรง ข้อถกเถียงดังกล่าวแบ่งได้เป็นสองแนวทาง แนวทางแรกเห็นว่า ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับคือชื่อเชิงบรรยาย (descriptive name) ประเภทหนึ่งที่มีความหมาย เนื่องจากเราสามารถจำแนกวัตถุที่ชื่อดังกล่าวบ่งถึงออกจากวัตถุอื่น ได้จากเงื่อนไข

เชิงบรรยายของชื่อนั้น นั้นแสดงให้เห็นว่าเราสามารถคิดถึงวัตถุที่ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับถึงได้ ซึ่งถือเป็นความหมายระดับอรรถศาสตร์ของชื่อนั้น เช่น ทศนะของกาเรท อีวานส์ (Gareth Evans) และแนวทางที่สองเห็นว่า ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับหมายถึงถ้อยคำที่มีอรรถศาสตร์แต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง และเป็นถ้อยคำที่มีความหมาย เพราะสามารถอธิบายได้ด้วยมโนทัศน์เรื่องการใช้และแหล่งที่มาเริ่มแรก เช่น ทศนะของมาร์ค เซนเบอร์รี่ (Mark Sainsbury) ผู้เขียนเห็นว่าการพิจารณาว่าแนวทางใดเป็นความเข้าใจชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่น่าเชื่อถือ จะมีความสำคัญต่อการเข้าใจข้อถกเถียงเกี่ยวกับมโนทัศน์เรื่องความหมาย และความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลก ที่เป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งในปรัชญาภาษา

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ที่กล่าวถึงชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ
- 1.2.2 เพื่อสร้างความชัดเจนเกี่ยวกับข้อถกเถียงในประเด็นดังกล่าว
- 1.2.3 เพื่อค้นหาแนวทางการทำความเข้าใจปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับที่สอดคล้องกับทฤษฎีความหมายของเฟรเก้

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับหมายถึง ชื่อหรือคำบรรยายที่ไม่ได้บ่งถึงสิ่งที่มีอยู่จริง ซึ่งอาจแบ่งเป็นชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับทั่วไป เช่น ชื่อ "วัลคัน" และชื่อในเรื่องแต่ง เช่น "แฮมเล็ต" เป็นต้น วิธีการทำความเข้าใจชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในข้อถกเถียงปัจจุบันมีสองประเภทเช่นกันคือ วิธีการทำความเข้าใจแบบชื่อทั่วไป และวิธีการทำความเข้าใจแบบชื่อในเรื่องแต่ง วิทยานิพนธ์เล่มนี้จะศึกษาข้อถกเถียงเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ที่มีวิธีการทำความเข้าใจแบบชื่อทั่วไปซึ่งไม่ได้อยู่ในเรื่องแต่งเท่านั้น เนื่องจากการทำความเข้าใจชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับแบบชื่อในเรื่องแต่งนั้น เกี่ยวข้องกับมโนทัศน์เรื่องความเชื่อ และค่าความจริงที่เกิดจากความเชื่อ (make-believe truth) ซึ่งเป็นความจริงภายใต้บริบทใดบริบทหนึ่งเท่านั้น อย่างไรก็ตาม แม้ขอบเขตการศึกษาของวิทยานิพนธ์จะจำกัดอยู่ที่วิธีการทำความเข้าใจแบบชื่อทั่วไป แต่กรณีของชื่อในเรื่องแต่งก็สามารถนำมาใช้เป็นตัวอย่งในการวิเคราะห์ที่ได้โดยใช้วิธีการทำความเข้าใจแบบชื่อทั่วไป

สำหรับข้อถกเถียงเกี่ยวกับปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ผู้เขียนจะเลือกศึกษาข้อถกเถียงของทศนะที่เห็นว่าความหมายของชื่อคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึง เนื่องจากทศนะดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และมุ่งศึกษาปัญหานี้ในสองประเด็นหลักคือ ความหมายของชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ และค่าความจริงของประโยคที่ประกอบด้วยชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลกตามทศนะดังกล่าว

1.4 วิธีดำเนินการวิจัย

ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ บทที่สอง วิเคราะห์ข้อถกเถียงเกี่ยวกับปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับของทัศนะต่างๆ ซึ่งมีความคิดพื้นฐานว่าความหมายของชื่อคือวัตถุที่ชื่อบ่งถึงได้แก่ ทัศนะแบบมิลล์ ทัศนะแบบไมนอง ทัศนะของเฟรเก้* และทัศนะของรัสเซล บทที่สาม อธิบายทัศนะเกี่ยวกับชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้ใหม่ของอิวานส์ และเซนเบอร์รี่ ที่เป็นการนำมโนทัศน์เรื่องอรรถสารของเฟรเก้มาปรับใช้ แม้ว่าทัศนะทั้งสองจัดอยู่ในทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่เหมือนกัน แต่มีความคิดพื้นฐานที่ตรงข้ามกันคือ อิวานส์ปฏิเสธถ้อยคำที่มีอรรถสารแต่ไม่มีสิ่งที่ถูกบ่งถึง ในขณะที่เซนเบอร์รี่ยอมรับถ้อยคำประเภทดังกล่าว บทที่สี่ บทประเมินและสรุป ประเมินข้อถกเถียงเกี่ยวกับปัญหาชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ทั้งสองทัศนะ และสรุปว่าทัศนะแบบเฟรเก้ใหม่ของอิวานส์สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด และโลกได้ครบถ้วน

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.5.1 ความเข้าใจเรื่องชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับในทฤษฎีความหมายแบบเฟรเก้
- 1.5.2 เนื้อหาเพิ่มเติมประกอบการศึกษาปรัชญาภาษา

* แม้ว่าทัศนะของเฟรเก้คิดว่าความหมายมีสองระดับคือ ความหมายที่เป็นสิ่งที่ถูกบ่งถึงและความหมายที่เป็นอรรถสาร ผู้เขียนคิดว่าสามารถจัดทัศนะของเฟรเก้ให้อยู่ในทัศนะประเภทที่มีความคิดพื้นฐานที่ว่าความหมายของชื่อคือวัตถุได้ เนื่องจากวัตถุนี้เป็นความหมายระดับสิ่งที่ถูกบ่งถึง ซึ่งเป็นความหมายหนึ่งที่เฟรเก้ยอมรับ